

CHRISTIAN RÖNNBACKA

HENNA
BJÖRK
ISKU

BAZAR

CHRISTIAN RÖNNBACKA

**HENNA
BJÖRK
ISKU**

BAZAR

© Christian Rönneck ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-543-6

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

NUUKSIO

Puidenlatvojen tasalle laskenut aurinko häikäisi Abdul Banguran silmiä, kun hän lasketteli sähköpyörällään reipasta vauhtia pitkin kapeaa, mäntyjen välissä kiemurtelevaa hiekkatietä. Sora rahisi renkaiden alla, ja hän väisti tiessä olevaa monttua ennen kuin hiljensi vauhtiaan. Hän nousi hetkeksi poljinten varaan lepuuttaakseen istumalihaksiaan ja antoi pyörän rullata pysähdyksiin. Hän laski jalkansa maahan ja riisuttuaan käsiensä veti ruokakuljetusfirman sinisen takin vetoketjun kunnolla kiinni.

Abdul katsoi tulosuuntaansa ja kuunteli tarkkaan. Liikenne humisi jossain kauempana, eikä ympärillä kuulunut muuta kuin lintujen iltalaulua. Hän varmisti vielä puhelimensa navigaattorista sijaintinsa. Laite väitti, että hän olisi muutaman minuutin kuluttua perillä.

Hän pani puhelimen taskuunsa ja kaivoi toisen, prepaid-liittymällä varustetun puhelimen esiin. Uutta viestiä ei parin päivän takaisen jälkeen ollut tullut. Kohde näytti olevan tämän tien päässä, ja hän nousi takaisin satulaan ja jatkoi eteenpäin.

Möykky hänen vatsassaan muljahteli kylmänä kuin pakastimesta sulamaan otettu lihapala, mutta rinnassa kupli jännitys ja innostus. Hän oli yhtä aikaa kauhuissaan ja toiveikas. Kohta hänen elämänsä muuttuisi paremmaksi. Hänellä olisi

lopultakin varaa panostaa uuden ammatin opiskeluun sen sijaan, että hän sotkisi sohjossa ja sateessa sininen potta päässä ja kuljetuslaatikko selässään ravintoloiden ja asiakkaiden välillä. Kurjuutta ja surkeutta hän oli nauttinut jo aivan riittämiin. Oikeastaan hän oli niitä harvoja onnekkaita, joilla näistä lähtökohdista huolimatta oli kuitenkin ihan siedettävää elämässään. Suurin osa hänen kaltaisistaan sinnitteli nälissään köyhyysrajalla ties missä rotankolossa, ja osa eli ilman kättä tai muuta ruumiinosaa. Moni oli tapettu jo ennen teini-ikää. Kuolema olisikin ollut usealle heistä parempi vaihtoehto kuin elävältä kituminen säälittynä ja vajaana yksilönä, jonka tulevaisuudennäkymät rajoittuivat seuraavaan ateriaan ja yösijan etsimiseen. Heidän auringonnousuissaan oli lämpöä, muttei toivoa.

Muutamia viikkoja sitten sattuma oli tarjoillut hänelle mahdollisuuden parempaan. Jätettyään ruokatilauksen espoolaisella arvoalueella sijaitsevan ison valkoisen kivitalon ovenpieleen ja soitettuaan ovikelloa ennen lähtöään, kuten yhtiön työntekijöitä oli ohjeistettu, hän oli nähnyt, että oven avasi kaunis, tumma nainen, jonka hän oli välittömästi tunnistanut. Nainen ei ollut vaivautunut edes vilkaisemaan hänen suuntaansa. Abdul oli jähmettynyt kauhusta ja kiittänyt luojaansa pakollisesta kasvomaskista, jota hän niin usein oli sydämensä pohjasta kironnut. Raskaan ulko-oven sulkeuduttua hänen ruumiinsa oli ollut hyytelöä ja mieli täynnä repiviä muistoja. Sydän pamppaillen hän oli työntänyt sähköpyöränsä kulman taakse ja joutunut keräämään itseään pitkään, ennen kuin oli lähtenyt noutamaan seuraavaa kuljetusta. Loppupäivä oli mennyt kuin sumussa, kun hän oli miettinyt vaihtoehtojaan. Lopulta hänen mielessään oli virrinyt suunnitelma.

Työvuoronsa päätyttyä hän oli palannut talolle. Pimeässä hän oli hiipinyt kivitalon takana olevaan metsikköön kiikareineen. Sieltä hän oli tarkkaillut taloa lähes hengitystään pidättäen.

Viimein alakerran suuriin olohuoneen ikkunoihin oli syttynyt valot. Hetken odotettuaan hän oli nähnyt raamikkaan, tumman miehen tulevan ulos patiolle ja sytyttävän tupakan. Toisella puolella maapalloa Abdulin ollessa vasta lapsi tuo sama mies oli muuttanut hänen elämänsä kulun. Nyt mies saisi muuttaa sen uudelleen, tällä kertaa parempaan suuntaan. Miehellä olisi paljon menetettävää. Abdulilla ei ollut juuri muuta kuin voitettavaa.

Päivän mittaan Abdul oli jo ehtinyt selvittää, että miehellä oli nimissään useita yrityksiä. Vanhojen autojen vientiä Afrikkaan ja sieltä taide-esineiden välitystä ympäri Eurooppaa. Lisäksi mies vaikutti toimivan hyväntekeväisyysjärjestössä, joka oli hänen vaimonsa nimissä. Järjestö toimitti Afrikkaan kierrätyksestä saatua käyttötavaraa, kuten elektroniikkaa ja vaatteita.

Hankittuaan itselleen uuden edullisen puhelimen ja siihen prepaid-liittymän Abdul oli kerännyt pitkään rohkeutta ja sitten soittanut netistä löytämänsä järjestön numeroon. Kun nainen oli vastannut, Abdul oli sanonut krion kielellä: – Kusheh-o. Haluan, että Toojay ottaa minuun yhteyttä tähän numeroon. Hetken hämmennyksen ja pitkän hiljaisuuden jälkeen naisen vastaus oli ollut lyhyt: – Selvä. Sen jälkeen puhelu oli katkaistu.

Joitakin päiviä myöhemmin Abdul oli saanut ensimmäisen viestin. Lyhytsanainen kaupankäynti oli hoidettu WhatsAppissa. Abdul oli ollut siihen tyytyväinen, sillä hän pelkäsi jäätyvänsä, jos kuulisi Toojayn äänen. Kauppatavarana oli

hänen vaikenemisensa, sillä hän oli ilmoittanut paljastavansa Toojayn uuden henkilöllisyyden poliisille, ellei saisi riittävästi rahaa. Hänen vaatimansa 50 000 euroa käteisenä oli nieltä niin mukisematta, että hän oli harmitellut, ettei ollut pyytänyt enempää. Rahojen hankkimiseen oli pyydetty muutama viikko aikaa, mikä oli täysin ymmärrettävää, mutta nyt summa oli viimeisimpien viestien mukaan kätkeyty maastoon noudettavaksi. Abdul oli itse valinnut alueen, josta voisi turvallisesti noutaa rahat ilman että kohtaisi muita kulkijoita tai Toojayn kätyreitä.

Tien oikealla puolella mutkan jälkeen näkyi asuntovaunun kokoinen siirtolohkare. Sen nähdessään Abdul tiesi olevansa perillä. Hän ei kuitenkaan hiljentänyt lohkareen kohdalla, vaan jatkoi matkaa kätkeytyä ohien. Hän ajoi tietä eteenpäin kilometrin verran varmistaakseen, ettei sen varrella ollut autoja, sillä hän ei halunnut joutua ansaan. Tie oli autio, ja hän palasi takaisin.

Ilma oli viilennyt heti auringon laskettua puiden taakse. Abdul työnsi pyörän tiheäkasvuiseen, matalaan kuusikkoon ja pani sen nojaamaan kiveä vasten. Hän kuunteli hetken, otti sitten repun selästään, kaivoi esiin kenttälapion, jonka taittoi auki, ja lähti etsimään merkkiä.

Kätkö oli juuri siinä kohdassa, jonka hän oli viesteissä neuvonut. Sammaleessa lohkareen takana törrötti lyhyt, äskettäin taitettu oksa. Oksan alta oli tongittu maata, ja sammal oli aseteltu hieman huolimattomasti takaisin. Hän vilkaisi vielä kerran varuillaan ympärilleen ennen kuin kumartui kaivamaan.

Muutaman varovaisen lapiollisen jälkeen mullan seasta paljastui muoviin ja ilmastointiteippiin kääritty paketti. Henkeään pidätellen Abdul nosti sen kuopasta ja pyyhki päältä mullat pois. Hän kirosi, kun ei ollut tajunnut ottaa mukaan

mitään teräasetta, jolla avaisi paketin. Hän hinkkasi kenttälapion kärjessä olevilla terävillä hampailla teippiin alun ja alkoi repiä pakettia auki.

Tärisevin käsin hän jatkoi teipin repimistä, kunnes sai paketin sisällä olevat niput käsiinsä. Hän katsoi epätoivoisena ilmaisjakelulehdestä leikattuja setelinmuotoisia soiroja ja viskeli niitä ympäriinsä. Tuuli sieppasi mukaansa hänen käsis-tään putoavia lappusia ja levitti värikkäät setelinkorvikkeet sammalmättäille kuin hänen silputtuja haaveitaan pilkaton. Kun hän oli varma, ettei paketissa ollut euroakaan, hän putosi polvilleen ja purskahti itkuun.

Hän puristi kosteaa sammalta nyrkkeihinsä, mutta ei tuntenut, että se kasteli hänen käsineensä. Havahduttuaan siihen, että jostain hänen taakseen oli hiipinyt pitkäkarvaisiin maastopukuihin pukeutunut kaksikko, hän yritti tarttua kenttälapioonsa, mutta hänen päähänsä vedettiin kovakouraisesti musta kangashuppu ja hänet tönäistiin pää edellä päin kivenlohkareta. Voimakas käsi tarttui hänen niskaansa ja iski päätä kiveen vielä kahdesti. Ensimmäisellä iskulla hän tunsi, kuinka etuhampaat murtuivat rusahtaen, ja toinen isku upotti hänet pimeään tajuttomuuden lempeään syliin.

Abdul heräsi järkyttävään päänsärkyyn ja haukkoi vaivalloisesti henkeä päänsä yli vedetyn kangashupun läpi. Suussa maistui veri ja etuhampaissa sykki kipu. Hän kokeili kielellään katkenneita etuhampaitaan ja ähkäisi tuskasta, kun kieli osui paljaina töröttäviin hampaiden juuriin. Hän yritti liikkuu, mutta hänen kätensä ja jalkansa oli sidottu tiukasti nippusiteillä. Alusta oli kylmä ja metallinen. Moottorin äänestä sekä liikkeestä hän tiesi olevansa autossa. Pakokauhu valtasi hänet, kun hän tajusi elämän kääntyneen jälleen kerran pääläelleen.

Loputtomalta tuntuva ajomatkan jälkeen auto pysähtyi. Ovi pamahti kiinni, kun joku nousi ulos, ja auto jäi tyhjäkäynnille rouskuttamaan. Kohta auto liikahti vielä muutaman metrin, ja moottori sammutettiin.

Abdul pinnisti kuullakseen, mitä ympärillä tapahtui. Mitään ei kuulunut hetkeen. Hän säpsähti, kun auton sivuovi avattiin ja hänet kiskaistiin kovalle ja viileälle betonilattialle. Kourat tarttuivat häneen ja nostivat hänet pystyyn. Selän taakse sidotut kädet vapautettiin, ja häntä raahattiin jonkin matkaa, kunnes hänet käännettiin ja istutettiin tuoliin. Nippusiteet ritisivät, kun hänen kätensä kiinnitettiin niillä tukevasti tuolin käsinojiin. Sitten tuli hiljaista.

Abdul haistoi kirpeän virtsan hajun ja tajusi laskeneensa alleen. Hän pakotti itsensä hengittämään hitaammin ja kuunteli. Joku oli selvästi hänen vieressään.

– Miksi? Abdul sai puristettua turvonneilla huulillaan.

Kysymys palkittiin voimakkaalla nyrkiniskulla pallean, ja hän haukkoi henkeä ja pidätteli huutoaan.

Abdul oli vaipunut sameaan, kivun ja pelon turruttamaan tilaan. Hänen leukansa oli painunut rintaan, eikä hän enää ollut uskaltanut puhua, vaikka kuulikin välillä ääniä ympäriltään. Hän havahtui kuullessaan, kun jossain avattiin iso rohi-seva alumiiniovi ja sisään ajoi auto. Auton ovet pamahtivat kahdesti. Hän ei saanut selvää vaimeasta keskustelusta, joka käytiin ennen kuin autosta nousut asteli hänen eteensä.

Kyllä hän tiesi, kuka sieltä tuli. Tulijasta ei ollut epäilystäkään. Huppu kiskaistiin hänen päästään, ja hän näki edessään leveästi, virheettömän valkoisilla hampailla hymyilevät kasvat. Hymy ei ollut ystävällinen, vaan julma ja ylimielinen. Juuri sellaisena hän muisti sen yli kahdenkymmenen vuoden takaa.

Mies sytytti tupakan ja katseli kiinnostuneen ja uteliaan oloisena tuolissa avuttomana viruvaa Abdulia.

– Tunnenko minä sinut? mies kysyi ja tarttui Abdulin hiuksiin ja käänteli hänen päätänsä eri kulmiin kuin meklari, joka etsi lasimaljakosta säröjä.

– Joseph Janneh, Abdul sai sylkäistyä rikkinäisellä suullaan. – Toojay. Minä tunnen sinut.

– No mutta, Toojay hymähti. – Onko siinä yksi niistä pikkuvarkaista, jotka karkasivat minulta? Sinähän olet Abdul, porukan vanhin ja näköjään tyhmin, hän jatkoi ja astui kauemmaksi tarkastelemaan saalistaan. – Kylläpä minua nyt jumalat hellivät, Toojay hekotteli ja levitteli käsiään.

Abdul katsoi ympärilleen. He olivat pitkässä varastohallissa, ja seinänvierillä oli puisia pakkauslaatikoita nostettuina trukkihyllyille. Ison liukuoven edessä oli punainen pakettiauto sekä valkoinen Land Rover, jonka hän oli nähnyt kivitalon parkkipaikalla. Kaksi mustiin pukeutunutta korstoa seisoi hänen vieressään kasvot peitettyinä kommandopipoilla ja käsissään mustat nahkahansikkaat. Lihavampi löyhkäsi kirpeälle hielle ja sen päälle äskettäin suihkutetulle dödölle. Toojay imaisi tupakastaan ja antoi katseensa harhailla pitkin hallin seinällä olevia pakkauslaatikoita ennen kuin käänsi sen takaisin Abduliin.

– Päätit sitten varastaa minulta lisää, Toojay sanoi ja tumpasi kiirehtimättä tupakkansa Abdulin kämmenselkään, johon se sammui sihahtaen. – Ryhdyit kiristäjäksi. Tässä maassa on sananlasku, jossa ahneelle luvataan paskamainen loppu.

Abdul parkaisi kivusta. Nippuside pureutui hänen rantee-seensa, kun hän yritti kiskoa kättään pois. Hän tunsi sieraimissaan palaneen lihan hajun.

– Ennen kuin mennään tähän... miksi minä sitä kutsuisin? No, vaikka inhottavaan kiristykseen, haluan kysyä sinulta, missä ovat ne timantit, jotka veitte minulta. Kolme rosvoa, kolme timanttia, Toojay sanoi katse jossain korkealla. – Yksi per lurjus. Missä on se sinun viemäsi kivi?

– Jouduin antamaan sen välittäjille maksuksi matkastani.

– Pöljä, Toojay tuhahti, mutta tiesi Abdulin puhuvan totta.

– Olsit päässyt sillä ensimmäisessä luokassa maailman ympäri ja takaisin. No, minä rankaisen sinua typeryydestäsi kohta. Mutta jutellaan ensin hetki siitä, kenelle olet kertonut minusta.

– En kenellekään! Abdul parahti.

– Et tietenkään, Toojay hymähti ja otti taskustaan mustat kertakäyttökäsineet, jotka veti käsiinsä. – Lisäksi minä haluan, että kerrot, missä nämä kaksi ystävääsi majailevat. He ovat minulle velkaa muutaman maailmanympärimatkan. Kipurahoineen ja korkoineen. Sen verran ikävän tempun te silloin teitte, kun petitte luottamukseni. Uhrasin teidän etsimiseenne aivan liian paljon resursseja.

– En tiedä heistä mitään, Abdul vastasi eikä uskaltanut katsoa Toojayta silmiin.

– Oikea vai vasen? Toojay kysyi ystävällisesti hymyillen, kuin olisi teekutsuilla tarjonnut pikkuleipiä.

Abdul ei vastannut, vaan sulki silmänsä ja puri takahampaansa yhteen. Hänen vasemmalle puolelleen tuli kommandopipoinen ja solmi likaisen pyyhkeen hänen ranteensa ympärille ja kiskaisi sen tiukalle. Abdul yritti rimpuilla, mutta hänet oli köytetty tuoliin liian tukevasti. Toojay tuli hänen eteensä, tarttui hänen käteensä ja asiantuntevasti kättä liikutellen tunnusteli hänen ranneniveltään.

– Edellisestä kerrasta onkin jo aikaa, mutta enköhän minä tämän osaa, hän sanoi enempi itsekseen kuin muille. – Harmi,

ettei minulla ole viidakkoveistä, jolla tämä hoituisi nätisti. Mutta kaltaiseni sivistynyt ja arvostettu yhteiskunnan jäsen herättäisi huomiota, jos kulkisin kaduilla sellainen kainalossa.

– Ei! Abdul rääkäisi. Hänen silmänsä rävähtivät auki.

– Minä kerron kaiken. Lupaan!

– Niinhän sinä kerrot, Toojay vastasi. – Kerrot kaiken mitä haluan pelastaaksesi edes toisen kätesi.

Kommandopipoiset tarttuivat Abduliin, ja hänen kauhus-
ta haukkovaan suuhunsa tungettiin öljylle löyhkäävä kangas-
mytty niin syväälle, että hän tunsi oksennuksen nousevan
kurkkuun ja pelkäsi tukehtuvansa. Toojayn kädessä oli pitkä-
teräinen veitsi, jota hän sovitteli nivelen kohdalle, ja sitten
nyökkäsi kommandopipoisille.

Toinen miehistä kietaisi uuden nippusiteen Abdulin ranne-
nivelen taakse kiristysiteeksi. Miehet tiukensivat otettaan
Abdulista, ja Toojay tarttui tämän kämmeneen. Hän asetti
veitsen terän nivelen kohdalle, ja Abdul tuijotti kättään kau-
husta kankeana ja pärski veristä räkää rinnoilleen. Toojay
pyöräytti veitsellään ranteen ympäri. Abdul enemmänkin kuuli
kuin tunsi terän pureutuvan luiden väliin. Sitten Toojay muutti
veitsen asentoa, veti ranteen alapuolen auki ja leikkasi hieman
jääräpäisen jänteen poikki sisäpuolelta, ennen kuin rusautti
ranteen ylöspäin ja painoi veitsen kärjen nivelten väliin.

Muutamaa rusahdusta myöhemmin Toojay heilutteli irto-
naista kättä keskisormesta kiinni pitäen Abdulin silmien
edessä. Sitten hän tunki kädentyngän Abdulin housuihin ja
pyyhki veitsen terän tämän lahkeeseen. Kipu ja kauhu katosi-
vat, kun Abdul menetti tajunsa. Hän ehti miettiä ennen pi-
meyttä, että kohta kidutus jatkuisi.

GÖTEBORGIN POLIISIASEMA

Henna Björk pysähtyi liikennevaloihin Ullevi-stadionin pääsisäänkäynnin edessä ja katsoi tien toisella puolella olevaa punatiilistä rakennusta. Hän oli työntänyt kädet mustan nahkatakkinsa taskuihin, ja lippiksen alta näkyivät korpinmustat, poninhännälle kietäistut hiukset. Björk oli kahdenkymmenen seitsemän, mutta nuoresta iästään huolimatta kokenut poliisi. Suoraviivaisen luonteensa hän oli perinyt suomalaiselta rakennusinsinööri-isältään Pekalta ja ulkonäkönsä Irakissa syntyneeltä äidiltään Suzanilta. Kovuus oli itse opittua.

Björk työskenteli erikoisryhmässä, joka tutki jengirikollisuutta erityisen altistuneilla alueilla, kuten poliitikot ja viranomaiset tiettyjä ongelmalähiöitä nimittivät. Näitä kaupunginosia hallitsivat monilukuiset jengit ja klaanit. Huumekauppaa käytiin avoimesti, ja markkina-alueista taisteltiin. Aseelliset yhteenotot olivat arkipäivää, kun rikolliset ampuivat toisiaan kaduille, ja kohta vastapuoli kosti. Poliisin toimintaa vaikeutettiin, ja välillä se tehtiin lähes mahdottomaksi. Poliisiin ei luotettu, ja alueilta oli vaikea löytää ihmisiä, jotka olisivat uskaltaneet kertoa kuulemiaan tietoja ja keskusteluja ja todistaa näkemäänsä rikoksia.

Henna oli pitänyt työstään Göteborgin keskusrikospoliisin erikoisryhmässä aina siihen asti, kunnes joitakin kuukausia sitten pari pikkunilkkiä oli saanut päähänsä syyttää häntä

pahoinpitelystä. Tutkinnan ajaksi hänet oli hyllytetty virastaan, ja kuukausiin hän ei ollut käynyt työpaikallaan poliisitalossa. Hän ei ollut kuitenkaan halunnut jäädä toimettomaksi siksi aikaa, kun tutkinta oli kesken, vaan oli lähtenyt työkomennukselle Helsinkiin, jonne Suomen suojelupoliisi oli kutsunut hänet antamaan asiantuntija-apua jengirikollisuuden tutkinnassa. Suomessakin oli alkamassa tulen aika, ja viranomaiset halusivat reagoida ongelmiin jo ennalta, ennen kuin katuväkivalta roihahtaisi ilmieliekkiiin. Komennuksesta oli lopulta tullut aivan muuta kuin mistä oli alun perin sovittu, mutta ainakin hän oli saanut hetkeksi uutta tekemistä ja ajateltavaa.

Hennalla oli ollut Helsinkiin lähtöön myös henkilökohtaiset syynsä. Hän oli saanut selville, että hänen itsemurhan tehneen pikkusiskonsa Ellan poikaystävä Saidi oli hakenut turvapaikkaa Suomesta ja oleskeli Helsingissä. Saidi oli myös toinen niistä pikkunilkeistä, jotka olivat tehneet hänestä rikosilmoituksen ja joiden vuoksi hän oli toistaiseksi menettänyt virkansa. Henna päätti etsiä Saidin käsiinsä, jotta saisi kuulla, miksi Ella oli täyttänyt koulureppunsa kivillä ja hukuttautunut Götajokeen. Hän ei voinut ymmärtää rakkaan siskonsa tekoa, eikä välttämättä oppisi koskaan ymmärtämäänkään. Pitkään etsittyään hän oli löytänyt Saidin ja yrittänyt kovistella tätä kertomaan totuuden, mutta Saidi oli ammuttu ennen kuin oli ehtinyt antaa vastauksia. Toisenkaan rikosilmoituksen tehneistä miehistä ei ollut koskaan ilmestynyt kuulusteluun, joten juttu oli kuivunut kasaan ja Henna oli saanut luvan tulla poliisitalolle keskustelemaan töihin paluusta.

Valot vaihtuivat vihreiksi jalankulkijoille, ja Henna ylitti tien. Hän vilkaisi puhelintaan ja huomasi olevansa minuutin etuajassa.

Hän astui poliisitalon ovesta sisään ja jäi aulaan odottamaan. Pidemmälle hän ei päässyt, sillä lähtiessään hän oli joutunut jättämään kulkukorttinsa laitokselle, samoin virkaaseensa. Vasta nyt hän huomasi poissa ollessaan ikävöineensä läheisimpiä työkavereitaan ja jopa tätä mitäänsanomaton rakennusta. Hän odotti innolla töihin paluuta, sillä työssään hän koki auttavansa niitä tavallisia ihmisiä, jotka kärjistyneestä tilanteesta huolimatta asuivat ja elivät arkeaan ongelmälähiöissä. Hän oli itsekin viettänyt lapsuutensa yhdessä näistä lähiöistä, mutta toisin kuin moni hänen leikkiveraistaan, joista osa istui vankilassa ja osa oli päätynyt jo hautaan, hän oli valinnut opiskelun ja sittemmin poliisin uran.

– Henna, hauska nähdä pitkästä aikaa, parimetrinen kors-to Björn Wall sanoi leveästi hymyillen tullessaan aulaan.

– Björn, senkin möhkäle, Henna sanoi ja varvisti halamaan yli päätä pidempää kolleegaansa. – Oletko laihtunut? hän kysyi ja katsoi muka huolissaan Björniä päästä varpaisiin.

– Olen ollut sinusta niin huolissani, ettei ruoka oikein ole maittanut, Björn virnisti. – Mennäänkö kerroksiin?

Björn odotti kahviautomaatilla, että Henna sai lirutettua itselleen cappuccinon pahvimukiin, ja johdatti hänet sitten ryhmän avokonttoriin.

– Katsokaapa, kuka tuli, Björn julisti kovaan ääneen ovelta.

Kaksi päätä nousi sermien yli. Tuuheapartainen Hamid oli hymyä korvasta korvaan. Johan, ryhmän nuorin, otti kuulokkeet päästään ja seurasi Hamidia tervehtimään Henna.

– Mitä kuuluu, miten menee? Hamid kysyi. – Kuultiin, että sinua ammuttiinkin siellä Suomessa.

– Pikkupyssyllä vaan, Henna naurahti. – Kakskakkosella. Jäi liiveihin. Ei mitään sen kummempaa.

– Palaatko sinä nyt töihin? Johan kysyi varovaisesti. – Meille ei ole kerrottu mitään.

– Itse asiassa en tiedä kovinkaan tarkkaan, Henna vastasi.

– Stormsund soitti ja pyysi tulemaan keskustelemaan töiden aloittamisesta. Ilmeisesti minua vastaan nostettu rikosjuttu on kuivunut kasaan.

– Hyvä. Toivottavasti tämä tarkoittaa sitä, että saamme sinut pian takaisin, Björn totesi ja vaikenen kesken lauseen, kun ovi kävi.

Henna kääntyi ovelle, missä seisoivat hänen esimiehensä Anna Stormsund sinisessä, taidokkaasti leikatussa jakkupuvussaan ja kehitti kasvoilleen jonkinlaisen hymyn kaltaisen.

– Hauska nähdä, Henna, Stormsund sanoi ja nyökkäsi tervehdykseksi.

– Samoin, Henna vastasi.

– Jos te olette jo ehtineet moikata, niin voitaisiin käydä minun huoneessani juttelemassa.

– Mennään vaan, Henna sanoi ja nosti kahvimukiaan.

– Haittaako, jos otan tämän mukaan?

– Ei lainkaan.

Stormsundin huoneessa tuoksui kallis hajuvesi. Henna oli kuunnellut esimiehensä selostuksen kaatuneesta pahoinpitelysyytteestä, mistä hän jo entuudestaan tiesikin, ja odotti, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Pöydällä heidän välissään oli Hennan nahkainen virkamerkkikotelo, jonka Stormsund otti käteensä. Hänen sormessaan oli paksu timanttisormus, ja hyvin hoidettut kynnet oli lakattu hillitysti värittömällä lakalla.

– Olemme hieman joutuneet linjaamaan sinun asemaasi talon sisällä, Stormsund sanoi äänellä, joka ei povannut hyvää.

– Tilanne on se, että et voi palata entiseen tehtävääsi ja

ryhmääsi, ennen kuin olet käynyt psykologisessa arvioissa. Samalla kartoitetaan, tarvitsetko traumaterapiaa.

– Anteeksi, mutta mihin sitä tarvitaan? Henna kysyi hämmästyneenä.

– Täällä virantoimituksen aikana ilmenneen äkkipikaisuuden lisäksi sinulle sattui Suomessa se ikävä ampumatapaus. Se on hyvä käydä läpi, koska se on varmaan ollut todella traumaattista.

– Olen jo käsitellyt asian, eikä siinä ole mitään, mitä pitäisi vatvoa. Pärjään kyllä, kiitos vain huolenpidosta, Henna vastasi ja yritti pitää ilmeensä neutraalina, jottei antaisi Stormsundille aihetta epäilyihin.

– Sen arvion tekee ammattilainen, Stormsund sanoi päätäväisesti. – Työskentelet toistaiseksi neuvontapuhelimessa, kunnes kenttäkelpoisuutesi on arvioitu. Työvuorosi on kahdeksasta neljään. Kulkukortilla pääset toiseen kerrokseen. Uusi esimiehesi on Gunnar Lindsjö, ja hän antaa sinulle opastuksen tehtävääsi.

– Mutta... Henna yritti väittää vastaan sen, minkä hämmennykseltään pystyi.

– Asia on nyt näin, eikä se siitä miksikään muutu, Stormsund vastasi ja työnsi virkamerkin Hennan eteen. – Jos haluat takaisin tälle osastolle, se tapahtuu täsmälleen talon protokollan mukaan.

– Asia on harvinaisen selvä, Henna vastasi totisena. – Oliko muuta?

– Ei tällä erää. Voit poistua, Stormsund sanoi Hennaan katsomatta.

Hennasta tuntui kuin häntä olisi lyöty varoittamatta palleaan. Hän keräsi sekavia ajatuksiaan kävellessään kohti avokonttoria.

Kun hän astui ovesta sisään, Hamid nojasi Björnin työpöytänsä käsillään ja kuunteli Johanin kertomusta viikonlopun purjehdusreissusta jollain uskomattoman hienolla veneellä. Johan vai-
keni, ja kaikki kolme kääntyivät katsomaan Henna.

– No, mitä se sanoi? Johan kysyi.

– Minut laitetaan neuvontapuhelimeen, kunnes kallon-
kutistaja antaa minulle luvan jatkaa täällä, Henna huokaisi.

– Ei ole todellista, Björn tuhahti. – Aloitatko siellä heti?

Henna nyökkäsi. Hän huomasi rutanneensa kahvimukin nyrkkiinsä ja viskasi sen pöydänjalan vieressä olevaan roska-
koriin.

– Niillähän on virkapuku, jos olen nähnyt oikein, Hamid
sanoi. – Milloin olet viimeksi ollut virkapuvussa? Omaani en
ole mahtunut enää vuosiin. Hän pullisti vatsaansa ja taputti
sitä vakuudeksi.

– En edes muista. Siellä se on pukupussissa jossain kaapin
perällä, Henna hymähti. – Mutta puhelinpalvelun laadunhan
takaa se, että olemme pukeutuneet asetusten mukaan. Pienen
tauon jälkeen hän jatkoi: – Tämä tuntuu enemmän rangais-
tukselta kuin töihin paluulta.

– Mutta hei, kyllä me jaksetaan odottaa sinua, Björn loh-
dutti. – Tilanne on nyt sen verran paha, että joudumme lähte-
mään työvuoron jälkeen oluelle. Vai mitä jätkät? hän kysyi
tarkoittaen jätkillä myös Henna.

– Mukana, Johan sanoi.

– Minä myös, Hamid sanoi. – Tästä ei ilman teräviä selvitä.

– Kellarissa puoli viideltä? Björn ehdotti, ja Hamid näytti
peukku.

– Kiitos pojat, Henna hymyili. – Teihin voi aina luottaa.

TIHEÄTEMPOISEN DEKKARISARJAN AVAUSOSASSA SUPO ISKEE KANSAINVÄLISEN RIKOLLISJÄRJESTÖN RATTAISIIN KOVAN KAPULAN, HENNA BJÖRKIN.

Abdul, Emmanuel ja Ismael olivat tuskin kymmenvuotiaita, kun heidät pakotettiin tappajiksi pahamaineisen, Toojayksi kutsutun komentajan alaisuudessa Sierra Leonessa. Parikymmentä vuotta myöhemmin Abdulin runneltu ruumis löytyy Suomesta. Poliisi poimii tutkimuksissaan johtolangaksi Abdulin varoitusviestin Ruotsissa asuville Emmanuelille ja Ismaelille. Toojay ei kaihtaisi mitään keinoja vaientaakseen heidät lopullisesti.

Supon ylitarkastaja Jarmo Rautiainen seuraa johtolankaa Göteborgiin ja rekrytoi avukseen paikallisen virkavallan riveistä nuoren irakilaisuomalaisen poliisiin Henna Björkin. Hän on ongelmalähiöiden kasvatti, jengiväkivallan asiantuntija, oteissaan nopea ja Suomen poliisille entuudestaan tuttu.

Toiminnantäyteisen Henna Björk -sarjan ensimmäisessä osassa helpolta kuulostava tehtävä tuoda entinen lapsisotilas Suomeen kansanmurhan todistajaksi kiihtyy silmänräpäyksessä hengästyttäväksi pakomatkaksi.

BAZAR

KL 84.2

ISBN 978-952-376-543-6

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI